

## PHẦN II

### Đến Ng Ph c San Diego - 16-6-1983

Bây giờ, tôi biết chắc, dù khai báo thế nào, truyện sau chúng cũng cho tôi "ra bãi" như truyện hợp trình trình của Ngô Nghĩa trong cùng thời gian tôi ở Trại Ng L. Chúng tôi khai thác và âm mưu viết truyện và những tác phẩm làm giấy tờ giấy bên ngoài mà chúng nghĩ là tôi biết. Thật sự tôi không biết gì cả, những thông tin thông tin tôi vẫn giữ và nói ra vài câu cho chúng tưởng tượng tôi có biết để chúng kéo dài cuộc đi tra. Khi nào biết không còn khai thác được gì thêm, chắc chắn chúng đem tôi ra xử.

Tôi vẫn chưa nghĩ ra cách nào tìm được thanh sắt bị khóa cửa. Nhưng tôi vẫn mãnh liệt tin tưởng thế nào cũng thoát, cảm thấy tinh thần và thể xác mình còn đủ mạnh. Tôi làm bất cứ việc gì cần thiết, lúc nào cũng cố gắng đi lại một chút. Chúng tưởng tượng tôi bị nhốt lâu tê chân, không cần được đi. Thông tin thông tin, tôi giữ và nghĩ rằng khi tên cán bộ đi tra hung hãn quá, để khi bị cú đòn quá nặng. Nhưng cũng có lần, mặc dù đã vậy, họ vẫn để những người thu hút vào mắt tôi, giữ tóc để đánh tiếp.

Đêm thứ tám trong cũi sắt, tôi mơ thấy ánh sáng, hết đêm nay qua khỏi conex. Ngay khi tôi thức dậy, run rẩy khắp người, nghe tiếng co ro suốt đêm. Sáng hôm sau, khi tên vệ binh mặc áo, tôi bỗng nhìn thấy một thanh sắt đẹp, nhìn, ai viết ngay sát hàng rào gần conex. Khi đi cầu vệ, tôi xin phép tên vệ binh cho tôi quỳ áo để đi phôi. Họ nói "Được". Tôi vội đi ngay sát rào, cúi đầu quỳ gối trên rào kẽm gai ngay trên thanh sắt. Tôi chờ một chút chờ đợi quỳ gối khi lên văn phòng trình diện tên cán bộ để lãnh trình đơn cứu cùng bộ phận bắt giữ này.

Buổi chiều, tôi xin ra hàng rào lấy quần áo. Tên vệ binh đứng sau lưng tôi quăng xa. Tôi vẫn làm rồi chỉ cần áo phôi lên thanh sắt, cúi xuống nhặt, tôi luôn thanh sắt cảm ơn conex. Khi tên vệ binh đã khóa cửa đi, tôi giờ nhìn kỹ và nhận ra đây là thanh sắt ngang hông "porte bagage" xe đạp, vậy để cạy và để đạp lên vào sợi dây sắt khóa cửa. Tôi mừng rỡ và hồi hộp nghĩ đến chuyện đào thoát đêm nay, truyện khi quá muộn. Tôi

cũng biết, nếu biết rồi, chắc chắn chúng sẽ biến ngay tức thì.

Đêm đó, khoong nà khuya, trời cũng mát gió ào ào như đêm trăng. Tôi bắt đầu luồn thanh sắt vào dây chằng cửa, nắm hai đầu, bắt đầu xoắn. Tiếng cánh cửa đập vào thành conex kèn kẹt. Cũng may mát đang dần dần rơi ào ào trên nóc conex, nên tôi mạnh dạn cong ngón tay dùng hết sức bẻ. Loay hoay khoong mấy tiếng đồng hồ, vòng dây sắt mới bắt đầu xoắn lại theo chiều quay cửa thanh sắt, tôi quay thật mạnh như uốn vòng, dây sắt bắt tung ra. Tôi nghe tiếng xuồng sàn nghênh mạnh. Trời mát lành, như nghe ngòi tôi thoát khỏi hôi dơ.

Gần sáng, trời lành. Tôi bắt đầu đẩy cửa conex bước ra ngoài, nắm sát đất và bò mạnh mẽ bằng ngang dây nhà cửa bên chui huy trời. Đến bãi trống khoai mì, tôi nghe thấy, khom lưng chui lên giữa hai luống khoai dần dần ra con đường mòn tôi vẫn đi từ trời ra bãi lao động. Trời tối đen, như tôi đã quá quen thuộc con đường này. Tôi chui thật nhanh qua bãi đất trống, dần dần bãi cỏ tranh, tiếp tục chui đến giao thông hào cách đây 9 ngày, và chằng tôi gặp nhau. Tôi như xuống rãnh hào, nắm dài ra, tìm đập mạnh, vấp mạnh vấp lại hụp.

Tôi đã thoát khỏi vòng trời, như còn như bắt trời, và phía rồi khu vực này càng xa càng tốt. Tôi biết khu vực dân cư quanh trời cũ là làng Công Giáo cửa dân miền Bắc di cư. Chắc tôi sẽ tìm được sự giúp đỡ.

Trời tối mát, tôi nghe tiếng như nghe ngòi dân nói chuyện rầm rầm trên đường cái. Tôi nhòm dúi, leo trên đường, đồng thời nghe ngòi, đi ngòi về phía chui Long Giao. Phía Trời cửa tôi, lác đác vài bên hàng đang quây gánh ra chui.

Ra rồi gần chui, trời đã sáng rõ. Tờ mờ xa, tôi nhìn thấy bên xe Lam bên cửa nh các sắp chui. Bên nghe như chỉ có nón cũ lành chung quanh xe. Tôi hoảng hốt, rồi tắt ngang hông mạnh căn nhà bên đường, vòng qua vòng sau nhà này, dần dần ra đường như giữa làng dân cư. Tôi không thể xuất hiện ở khu vực chui này. Đám bước đi đang chui xe Lam đi Long Khánh có thể thấy như trời khác và không biết mặt tôi, như sau 9 ngày nắm cũ, râu ria tôi mọc dài, quần áo như p nháp trời tối, rồi dẫm như n ra là dân cư cũ ở trời trời.

Tôi rỏ bước trên con đường trong làng, bước sau lưng chui, qua khu xóm bên kia. Tôi nghe thấy tiếng đập kính cửa văng ra mạnh mạnh căn nhà ven đường. Tôi quyết định xông bả vào.

Ng&#223;i đàn bà đang l&#223;n tr&#223;ng h&#223;t gi&#223;t mình nhìn lên. Tôi nói nhanh:

- Th&#223;a bác, cháu là c&#223;i t&#223;o v&#223;a tr&#223;n kh&#223;i tr&#223;i.

Bà c&#223; b&#223;t đ&#223;ng d&#223;y:

- Giê Su Ma, l&#223;y Chúa tôi, th&#223; c&#223;u đ&#223;nh đi đâu đây?

- Cháu cũng ch&#223;a bi&#223;t. Th&#223;a bác, &#223; đây có đ&#223;ng xe v&#223; th&#223;ng Saigon không?

- C&#223;u ph&#223;i ra đ&#223;ng cái, đón xe Lam lên Long Khánh, t&#223; đó có xe dò v&#223; Sài Gòn. C&#223;u ph&#223;i đi nhanh lên, quanh qu&#223;n &#223; g&#223;n đây nguy l&#223;m.

- Th&#223;a bác, cháu không có ti&#223;n, xin bác giúp cháu...

Bà c&#223; t&#223;n ng&#223;n ái ng&#223;i:

- Tôi ch&#223; có m&#223;t đ&#223;ng đ&#223; c&#223;u đi xe Lam, c&#223;u c&#223;m t&#223;m... Thôi đi bình an nh&#223;. T&#223;i nghi&#223;p quá, Chúa che ch&#223; cho c&#223;u.

Tôi c&#223;m m&#223;t đ&#223;ng, nói "cám &#223;n" và quay l&#223;i tìm l&#223;i ra đ&#223;ng cái. Đ&#223;nh li&#223;u v&#223;y, không có cách nào h&#223;n, c&#223; ra đ&#223;ng c&#223;i Long Khánh r&#223;i s&#223;t tính sau. Tôi đ&#223;ng l&#223;p l&#223; ngoài đ&#223;ng, v&#223;y b&#223;a chỉ&#223;c xe Lam đang tr&#223; t&#223;i. Xe v&#223;t qua và ng&#223;ng l&#223;i cách tôi m&#223;t quãng. Tôi ch&#223;y t&#223;i, nh&#223;u đ&#223;i lên xe, chui vào ng&#223;i c&#223;nh m&#223;t ng&#223;i đàn bà, không nhìn nh&#223;ng ng&#223;i khác. Xe r&#223; máy, v&#223;a đúng lúc tôi nh&#223;n ra tên v&#223; bình &#223; tr&#223;i, ng&#223;i góc trong cùng băng gh&#223;. H&#223;n cũng v&#223;a nh&#223;n ra tôi, m&#223;t tr&#223;n tròn, há h&#223;c m&#223;m kêu: "ô ! ô ! mà..." H&#223;n ch&#223;m t&#223;i, hai tay n&#223;m vai tôi hét l&#223;n:

- Xe Lam! Đ i! Đ i!

Tôi h t tay h n ra và dùng h t s c t ng m nh cú đ m vào m t h n, và lao ra kh i xe Lam. Đ u tôi đ p xu ng m t đ ng. Tôi ti ng xe Lam th ng g p, ti ng tên v binh la hét m ỉ. Tôi ch m đ y, ch y th c m ng vào xóm nhà ven đ ng, v a nh y b a qua m t hàng rào k m gai t t vào v n sau c a m t căn nhà. Ng i đàn bà đang ng i gi t trong v n, gi t thót ng i, gi tay làm đ u thánh giá, kêu lên:

- Chúa i! ...

Tôi ch y ngang ng i bà, xong b c vào nhà, v a nói:

- Cho tôi tr n t m, t i nó đang đu i theo...

Tôi nh y t i chi c gi ng th p góc nhà, n m ép xu ng đ t, l n vào t n sát vách, n m im trong th áp ng c xu ng đ t. Tôi nghe ti ng tôi th đ c và ti ng tim đ p thình th ch. lát sau, ti ng chân ch y thình th ch và ti ng tên v binh h i:

- Có th y tên c i t o qua đây không?

Ti ng ng i đàn bà run b n:

- Không, không, tôi không th y...

Ti ng chân tên v binh ch y v h ng khác. lát sau, ti ng ng i đàn bà nói nh ngay trên đ u tôi:

**- Ra đi, chui ra đi...**

**Tôi lén ra, đứng dè dè, chừa kèp nói "cám ơn", ngó i đàn bà đã cầm lấy tay tôi, nói lèp bèp:**

**- Tôi thông các cậu cội tởm. Nhưng xin cậu cũng thông tôi, cậu hiểu chứ. Tôi không thể chừa cậu được, nguy hiểm lắm...**

**Mắt bà tái xanh, nắm tay tôi, lắc lắc, Tôi nói vói:**

**- Vâng, cháu không dám phiến bác. Nhà có bộ quần áo đàn ông nào không, xin bác cho cháu thay...**

**Bà nhìn bộ đồ quân đội VN cũ rách bươm cựa tôi, lắc đầu, giọng run lên như muỗi khóc:**

**- Cậu phải đi ngay, đi ngay đi...**

**Bà rút tay tôi, lùi lui. Tôi quay ra lui trệc. còn nghe giọng bà nói vói theo:**

**- Xin ơn trên phù hộ cậu.... Xin Chúa tha tội cho con.**

**Tôi bồn loồn không biết chớ y đâu. Chờn chờn tên vệ binh còn quanh quẩn đâu đây, chờn chờn nhieu tên khác sà vào tởi bao vây khu vực này. Tôi bỗng nghe tiếng chuông nhà thờ vang lên. Tôi quay lui đi nhanh về phía ngó i đàn bà. Bà mở to mắt, hai tay chộp lấy trệc ngực, kêu nh: "Lạy Chúa Tôi, lạy Chúa tôi..." Tôi hỏi:**

- Bác cho cháu đi ng t i nhà th .

Bà ch v h ng tay trái:

- C u đi l i này, đ n ngã ba r ph i, c đi th ng đ n bãi đ t tr ng, c u s nhìn th y nóc nhà th .

Tôi nói "cám n", gi tay v v vào l ng bà, quay ra c ng và c m đ u ch y theo l i bà ch . Tôi ch y ào vào nhà th . Ti ng đ c kinh râm râm, nh ng ng i ng i hàng gh sau quay l i. Tôi s n t i h i l n:

- Cha đâu, xin các bác làm n ch giúp...

M i ng i kinh ng c, ng n ng i nhìn tôi, không ai tr l i. Các ng i ng i gh tr c cũng quay l i, ti ng đ c kinh nh h n. M t thanh niên hàng gh trên đ ng d y, t n đ n bên tôi nói:

- Cha đang nhà x phía sau nhà th , anh đi l i này...

Tôi ch y tu t lên phía trên, nhìn thoáng lên t ng Chúa trên cao, v t ra phía c a hông, vòng ra phía sau. C a nhà x đóng h , tôi đ y c a b c vào. Nhà khá r ng, có nhi u phòng. Tôi b c v i vào phòng cu i cùng, c nh phòng t m. Căn phòng ch có m t gi ng nh , m t b bàn gh , m t t đ ng to cao đ ng áo l. Tôi nhìn quanh, ch an toàn nh t v n là g m gi ng, tôi l i l n ng i n m s p, sát vách t ng.

Lát sau, tôi nghe ti ng b c chân ch m ch p b c vào phòng, nhìn qua chân gi ng, tôi th y ph n đ i c a chỉ c áo dòng đen. Tôi không bi t có nên chui ra g p Cha lúc này không, tôi lo ng i s đ t ng t làm Cha h t ho ng. M t con chó ch y vào phòng, chúi mũi xu ng g m s a m lên. Không có cách nào khác, tôi chui ra, đ ng lên nhìn cha ch đ i. Nét m t c a cha ch thoáng ng c nhiên, nh ng v n bình th n.

Tôi nói:

- Con là c&#223;i t&#223;o tr&#223;n tr&#223;i, b&#223;n v&#223; binh đ&#223;i con g&#223;p quá, ph&#223;i ch&#223;y vào đây. Con xin Cha giúp con, cho n&#223;p t&#223;m ch&#223; nào, r&#223;i con s&#223; tìm cách đi ch&#223; khác sau. Cha giúp con, chúng b&#223;t đ&#223;c con s&#223; b&#223;n con ngay.

Cha nói gi&#223;ng kh&#223;n đ&#223;c:

- Đ&#223;c c, c&#223; ở đây.

Cha quá già, ch&#223;c ph&#223;i kho&#223;ng trên 80 tu&#223;i, m&#223;t nh&#223;n nheo, gi&#223;ng y&#223;u &#223;t. Cha không nói gì thêm, không h&#223;i tôi câu nào, t&#223;t đi đ&#223;n t&#223; áo, l&#223;y chi&#223;c áo l, choàng vào ng&#223;ng i, ra kh&#223;i phòng lên nhà th&#223; làm l&#223;.

Tôi nghĩ ch&#223;c cha già không n&#223;m v&#223;ng m&#223;c đ&#223; tr&#223;m tr&#223;ng; b&#223;n v&#223; binh tr&#223;i gi&#223; này đang túa ra bao vây và l&#223;c soát khu v&#223;c này, ch&#223;c nhà th&#223; ph&#223;i là n&#223;i chúng chú ý nh&#223;t. Tôi nghĩ ph&#223;i tìm n&#223;i trú &#223;n nào an toàn h&#223;n cái phòng tr&#223;ng tr&#223;i này. Tôi quan sát t&#223; áo l cao quá đ&#223;u, h&#223;n n&#223;a ph&#223;n trên b&#223;ng kính trong su&#223;t, ph&#223;n còn l&#223;i b&#223;ng g&#223; kín; trong t&#223; treo đ&#223;y áo l dài. Tôi m&#223;t, b&#223;c vào, ng&#223;i b&#223;t xu&#223;ng, thu ng&#223;ng i n&#223;m g&#223;n trong ph&#223;n d&#223;i đ&#223;c che kín, bên ngoài không th&#223; nhìn th&#223;y. Tôi c&#223; h&#223;t s&#223;c thu g&#223;n hai chân, hai vai ch&#223;m xu&#223;ng, đ&#223;u b&#223;t ng&#223;a ra sau, ph&#223;n ót t&#223;a vào b&#223; vai, ph&#223;n đ&#223;nh t&#223;a vào vách t&#223;, c&#223; thu g&#223;n cái đ&#223;u sát xu&#223;ng đ&#223; kh&#223;i nhô lên trên c&#223;a kính. Trong t&#223; th&#223; đó, tôi thi&#223;p đi lúc nào không bi&#223;t. T&#223;nh đ&#223;y, tôi nghe ti&#223;ng ho c&#223;a Cha già, tôi ch&#223;c cha không bi&#223;t tôi n&#223;m trong này, tôi đ&#223;y c&#223;a b&#223;c ra, ch&#223;t kh&#223;ng l&#223;i vì trong phòng, ngoài Cha già còn có m&#223;t ng&#223;ng i đàn bà đ&#223;ng tu&#223;i. Bà nhìn tôi, không h&#223;t v&#223;ng c&#223; nhiên, có l&#223; Cha đã nói v&#223;i bà v&#223; tôi.

Cha nói:

- N&#223;m trong &#223;y sao ch&#223;u đ&#223;c. Thôi c&#223; ra n&#223;m gi&#223;ng ngh&#223; đi.

Tôi nói như thuy&#223;t ph&#223;c Cha:

- Xin Cha c&#223; đ&#223; con n&#223;m trong t&#223;. Con s&#223; chúng s&#223; l&#223;c soát &#223; đây.

Cha g&#223;t đ&#223;u, k&#223; l&#223;i h&#223;i n&#223;y chúng đã l&#223;c soát r&#223;i, chúng vào m&#223;t s&#223; nhà &#223; ven đ&#223;ng cái, đ&#223;n khám xét nhà th&#223; nh&#223;ng chúng không vào nhà x&#223;.

Cha h&#223;i U già có gì cho tôi ăn không? U già g&#223;t đ&#223;u. Cha nói:

- Anh theo U Nhàn xu&#223;ng nhà đ&#223;i ăn c&#223;m.

U Nhàn v&#223;i nói:

- Thôi đ&#223; con đem lên đây, đ&#223;i i đó có nhi&#223;u ng&#223;i hay ra vào.

Cha g&#223;t đ&#223;u, r&#223;i b&#223; ra phòng ngoài. Cha không h&#223; h&#223;i tôi đ&#223; nh&#223; đây bao lâu và đ&#223; đ&#223;nh thoát kh&#223;i vùng này b&#223;ng cách nào.

U Nhàn đem cho tôi m&#223;t tô c&#223;m l&#223;n và m&#223;t bát canh nóng. Ăn xong, tôi v&#223;i chui tr&#223; vào t&#223;, n&#223;m l&#223;i trong t&#223; th&#223; chân cong, đ&#223;u qu&#223;o và c&#223; đ&#223; dành gi&#223;c ng&#223;. Khi tôi th&#223;c đ&#223;y, tr&#223;i đã t&#223;i, tôi nghe ti&#223;ng nói chuy&#223;n trong phòng. Gi&#223;ng Cha và m&#223;t gi&#223;ng đàn ông khác. Tôi kh&#223;nhích ng&#223;i, nhô đ&#223;u lên ph&#223;n c&#223;a kính, ánh đèn t&#223;i tù mù, nh&#223;ng tôi v&#223;n nh&#223;n ra m&#223;t v&#223; linh m&#223;c tr&#223; đang ng&#223;i ăn c&#223;m v&#223;i Cha già. Hai Cha đang nói chuy&#223;n liên quan đ&#223;n sinh ho&#223;t giáo x&#223;, tôi đoán Cha tr&#223; là phó x&#223; c&#223;a Cha già. Ông kho&#223;ng 40 tu&#223;i, nét m&#223;t r&#223;t trí th&#223;c và có v&#223; đ&#223;p kh&#223;c kh&#223;, gi&#223;ng nói tr&#223;m &#223;m, m&#223;ch l&#223;c t&#223;ng ph&#223;n v&#223;i Cha già hi&#223;n lành ch&#223;m ch&#223;p. Tôi hy v&#223;ng n&#223;u có đ&#223;p nói chuy&#223;n v&#223;i Cha tr&#223;, ch&#223;c có th&#223; đ&#223;c c&#223; Cha giúp tìm cách đ&#223;a ra kh&#223;i vùng đ&#223;t nguy hi&#223;m này.

Tôi không nghe hai Cha nh c đ n tôi trong su t b a ăn. Cha tr có v không bi t vi c tôi tr n đây. Tôi đoán, ch c Cha già ch cho mình U Nhàn bi t.

Xong b a ăn, Cha tr chào đi ra kh i phòng, tôi ch c Cha tr i phòng bên c nh. Cha già đ n bên t g i tôi:

- Anh ra ăn c m.

Cha đ ph n cho tôi vài mi ng th t heo và m t đĩa rau, tôi ăn b ng bát và đũa c a Cha. U Nhàn vào phòng cùng v i Cha và tôi bàn vi c giúp tôi thoát kh i vùng này. Cha già đ ngh sáng s m mai, năm gi sáng đã có xe Lam ch y v Long Khánh, tôi nên đón chuy n s m nh t, t Long Khánh đi xe đồ v đ c H nai là an toàn. Cha đ a cho tôi ti n xe. U Nhàn đ n tôi ph i dúm ti n cho l xe đồ đ đi chui. U Nhàn nói:

- Nh ng anh ph i đi t m, c o râu, thay qu n áo đi đã.

Cha cho tôi b qu n áo c a Cha, khá ch t nh ng tôi v n c m c vào.

Đêm đó, tôi đ c ng m t gi c ngon lành trên chi c gi ng n m, Cha nh ng cho tôi và ra n m ngoài phòng khách.

Sáng hôm sau, ti ng chuông nhà th làm tôi th c đ y, tôi s a so n v i vã. Không th y Cha già đâu, ch c Cha đã lên nhà th chu n b l sáng s m. Cũng không th y U Nhàn đ chào t giã. Tôi đi ngang phòng t m, m c a sau, đi vòng ra phía tr c, tr i đã ch ng v ng sáng, tôi l n tìm l i ra đ ng cái đón xe Lam.

Lát sau, chuy n xe ch y t i, t đ ng xa, tôi th y loáng thoáng m y cái đ u nón c i trên xe, tôi th t lui, n p sau g c cây, ch cho xe đi qua. Không th đ ng đón xe ki u này, quá

nhieu biết truyện đâu không chạm trán ngay mặt tên vệ binh khác biết mặt tôi nh sáng hôm qua. Vì tôi biết đâu bên chúng không trốn nh ng trốn ki m soát xe Lam d c đ ng t đây lên Long Khánh. Tôi quay tr l i nhà x , đi vòng theo l i cũ vào c a sau nh ng cánh c a đã khóa. Tôi nghe tiếng l c đ c trong phòng t m, tôi đu ng i bám vào hai l h , nhìn vào th y Cha tr đang đánh răng, tôi kh g i:

- Cha m c a sau cho con.

Tôi t xu ng, ra đ ng c cánh c a ch . Tiếng lách cách m khóa, cánh c a hé m . Cha tr ló đ u ra th y tôi, Cha ng n ng i kinh ng c:

- Anh là ai? Chuy n gì v y?

- Con là c i t o tr n trong phòng này t hôm qua.

Tôi v a nói v a lách ng i vào. Cha tr b ng dang hai tay n vào vai tôi, đ y m nh ra ngoài, tôi ch m t i, nghe tiếng khóa c a phía trong, tôi đ p c a kêu g i:

- Cha già đã cho con n p trong t áo t hôm qua, sáng nay cho con t n xe nh ng con không đón đ c, nên m i tr l i. Xin cha m c a cho con.

Không nghe th y tiếng tr l i, ch nghe tiếng chân lui xa.

Tôi vòng ra l i tr c gõ c a, bên trong hoàn toàn im l ng.

Tôi không biết U Nhàn ở đâu đ tìm. Tôi đành đi lên nhà th , còn s m nên ch lác đác vài ng i đi l ng i hàng gh trên. Cha già đang ng i trong tòa gi i t i. Tôi đi th ng lên đ n g n Cha, tôi qu xu ng, nói nh qua c a l i:

- Con không đi đâu c, xin cha cho con trở lại phòng cũ.

Cha già đứng dậy, đi vòng qua tòa giói tôi, không nhìn tôi. Cha thì thầm đi ra khỏi nhà thờ, xuống nhà x. Tôi đi theo sau lưng, Cha mở cửa cho tôi vào, không nói với tôi một tiếng. Tôi bước vào, nghe tiếng khóa cửa bên ngoài. Tôi cúi chúi nếm lại trong tim..

Sau giờ lễ, Cha già trở lại phòng, tôi nghe tiếng Cha nói chuyện bình thường với một người nào khác. Cha nói Cha bận một và nhớ người kia sáng sớm mai đem xe chở dùm Cha lên bệnh viện H Nai.

Tôi nếm đó thì trở về. U Nhân gõ cửa, đem cho tôi một bát xôi. U lưng lại không hỏi tôi một câu nào, nét mặt đầy ái ngại lo âu. Tôi ở trong tim suốt ngày. Đến tối, tôi cúi thấy Cha trở vào ăn cơm với Cha già. Hai Cha vẫn nói chuyện bình thường với công việc Giáo X. Không ai nhắc tôi. Cha trở về nói chuyện công tác H Đ, giờ nghỉ trưa, linh hồn tôi nghe nhợt nhạt hôm qua. Chắc chắn, Cha trở không sao ngờ đâu tôi đang nép trong tim chỉ cách có hai bước.

Sau bữa cơm Cha già lại gọi tôi ra ăn. Cha chỉ nói với tôi sáng sớm Cha đi H Nai bằng xe nhà, tôi cần việc theo Cha ra xe, người cần Cha và đừng nói chuyện gì với người lái xe.

M sáng hôm sau, đúng như tôi Cha dặn, chiếc xe La Dalat chở sẵn ngay trước nhà x. Tôi ngồi cạnh Cha già ở băng sau, phía trước thêm một người đàn ông ngồi cạnh tài xế. Chiếc xe rời Giáo xứ Long Giao chở về H Nai êm xuôi. Đến đâu, Cha già lìm dìm giọng, không nói với ai tiếng nào tôi cũng im lặng suốt chuyện đi. Chỉ có hai người ngồi trong tim như thoong nói chuyện nh. Cả hai đều không quay lại, hỏi tôi một tiếng.. Chắc hẳn cũng đâu Cha già cần dặn.

Xe dừng lại trước bệnh viện Sao Mai. Tôi xuống xe, đành nói vài từ giã cha như không sao miễn cưỡng. Cha thì thầm nắm tay tôi, giọng mặt mặt chỉm chỉm p:

## Tôi viết truyện c Long Giao - (II)

T&#225;c Gi&#7843;: Bai An Tran

Th&#7913; Ba, 30 Th&#225;ng 9 N&#259;m 2008 14:50

---

- Thôi, con đi bình an. Chúa sẽ che chở con.

Tôi biết bây giờ nếu tôi nói biết chuyện gì, tôi sẽ biết khóc. Tôi chỉ gật đầu chào Cha và quay lưng rồi bước bên lề đường, đi về phía chỗ Sếp. Tôi chợt nhớ tôi chưa hề biết tên Cha. Tôi quay lại xe, thấy hắn nhìn. Cha nhìn tôi chỉ đi.

- Thưa Cha, con chưa được biết tên Cha.

Lần đầu tiên, tôi thấy Cha cười: - Cha tên Trác. Con tên gì?

Tôi nói tên và lần này không sao cảm được nỗi niềm...

*\* Cha Trác đã mất tại Long Giao, Long Khánh năm 1982*